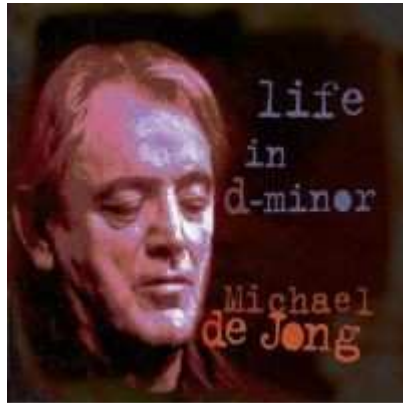

MICHAEL DE JONG - LIFE IN D-MINOR

Al in de eerste song op deze 'Life In D-Minor' legt de zanger/gitarist de kern van zijn wezen bloot met de metafoor dat 'zijn gitaar het schip is met zijn songs die de zeilen laten reven en opbollen'. Op die manier kan Michael zijn eenzame koers vervolgen. Deze vaart was in het verleden niet vrij van stormen. Zijn omzwervingen voerden de globetrotter o.m. naar Detroit, San Francisco, New Orleans, Ierland en naar Nederland. Zijn karma was niet altijd gunstig, maar de muziek hielp er hem steeds weer doorheen. Veel van zijn songs hebben dan ook een autobiografische inslag. Soms toont hij zich een scherp observator, dan weer zet hij zich af tegen hypocrisie, pollutie, machtsmisbruik en onverschilligheid. 'Feeling Rip van Winkel' komt over als een onthutsend dagboekfragment.

Michael maakt op dit album zijn sobere gitaarbegeleiding ondergeschikt aan zijn poëtische teksten. Die zijn verhalend, wanhopig, desperaat of bezwerend, maar worden immer passioneel gezongen. Op sommige schreeuwt hij het uit, als het ware de expressie evenarend van het schilderij van Edvard Munch. Op andere loopt hij verloren als een verdwaalde pelgrim. 'Monkey See Monkey Do' is zowel bitter als rebels. 'The Gift' neigt dan weer naar een smeekbede om even verlost te worden van alle onrust. Michael's geëmotioneerde songs zijn niet opwekkend. Als een 'Apostel van de verloren zaken' is zijn wereldbeeld eerder verscheurd en wrang, maar die gevoelsbedding creëert dan wel prachtige songs.

Net zoals op zijn vorige albums, inmiddels al zo'n twaalfstal, laat Michael zijn gedachten en gevoelens de vrije loop. Je zou er hem van kunnen verdenken dat vervreemding sowieso in zijn DNA zit besloten, tenminste als je er zijn biografie op naleest. Met een Baskische moeder en een Friese vader en alle kleurige muzikanten die hij op zijn weg ontmoetten (Professor Longhair, Jimmy Reed, Jerry Garcia, Paul Butterfield, Roy Buchanan -) lijkt Michael diverse invloeden te hebben geabsorbeerd waartussen hij met vallen en opstaan zijn eigen weg moest zoeken. 'Got Immune To It' onthult zo zijn existentiële eenzaamheid. En zijn typische doorleefde stem heeft datzelfde dwingende als een Ianis Joplin of een oude soulzanger.

Mocht Michael De Jong niet gekozen hebben voor de muziek, - deze omzettend in roots, blues of beeldrijke

woordkunst -, dan was hij wellicht uitgegroeid tot een gekweld universeel dichter. In het allerlaatste 'No Fool Like An Old Fool' luidt het onheilspellend dat het 'tijd voor hem wordt om de gitaar neer te leggen'. Hopelijk schreef hij dit neer in een opwelling van ontmoediging, want alleen de 'Voyageur Solitaire' weet hoe met zijn gitaar de juiste sfeer te treffen voor alle hem bekende gevoelsnuances. En je krijgt er alle lyrische songteksten in vier verschillende vertalingen bij.

Marcie

www.rootstime.be